

## Arrest

nr. 176 480 van 18 oktober 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat D. MELISSAS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“A. Feitenrelaas*

*U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Zeran, Upper Kurram, Kurram Agency, Pakistan. U zou tot de Bangash-stam behoren en een sjiit zijn. U zou in uw geboortedorp gewoond hebben tot u ongeveer twaalf jaar oud was. In het jaar 2000 zou u met uw familie naar Karachi (Sindh, Pakistan) verhuisd zijn. U zou daar gewoond hebben tot 2010. U bent in 2007 in Karachi getrouwd en heeft er in 2009 een Bachelor in Commerce behaald. U zou in 2010 zijn teruggekeerd naar uw regio van herkomst en zich opnieuw gevestigd hebben in Zeran. Uw twee kinderen zouden er geboren zijn. Vanaf 2007 waren er allerlei onlusten uitgebroken in uw regio. Er werd veel gevochten*

tussen soennieten en sjiieten. Later zou ook de Taliban betrokken zijn in het conflict. Zelf zou u af en toe geholpen hebben in de bewaking van uw dorp, door de wacht te lopen. U zou in Parachinar een zaak in houtproducten hebben opgezet. Voor uw handel zou u geregeld vanuit Parachinar naar andere steden zijn gereisd, zoals Peshawar en Islamabad. Bij een bezoek aan Peshawar in oktober 2013 zou u ontvoerd zijn door de Taliban en naar een plaats in het naburige Khyber Agency gebracht zijn. U zou kunnen ontkomen zijn en teruggekeerd zijn naar Parachinar. Zelf zou u tijdens de moeharram van 2014 materiaal voorzien hebben voor en onderdak geboden hebben aan de lokale sjiiitische gemeenschap. Daardoor zou u in het vizier van de Taliban gekomen zijn. Deze zouden u op 12 augustus 2014 een dreigbrief gestuurd hebben waarin ze u verzocht zouden hebben te stoppen met deze activiteiten. Wanneer u in maart 2015 met een vriend onderweg zou geweest zijn naar Alizai (Lower Kurram), zou de Taliban jullie nabij Sadda hebben proberen doen stoppen bij een geïmproviseerde controlepost. Jullie zouden echter kunnen ontkomen zijn. In april 2015 zou de Taliban u een tweede dreigbrief gestuurd hebben. Enkele dagen later zouden er 's nachts onbekenden naar uw bedrijf gekomen zijn en bij een bewaker naar u gevraagd hebben. U zou er echter niet aanwezig geweest zijn. U zou de volgende dag vernomen hebben dat het om de Taliban ging. U zou nog een twintigtal dagen in uw dorp gebleven zijn en dan besloten hebben uw land te verlaten.

U zou op 10 mei 2015 Pakistan verlaten hebben en vanuit Lahore (Punjab) naar Mashad (Iran) gevlogen zijn. Na enkele dagen in Iran zou u over land zijn verder gereisd naar Turkije. Van daaruit zou u, eerst per boot en dan verder over land, zijn verder gereisd. Via Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk, zou u op 29 juni 2015 in België zijn aangekomen. U diende op 30 juni 2015 in België een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: kopie van uw identiteitskaart, kopie van uw domicile certificate, kopie van uw huwelijksakte, kopie van een brief van de Anjuman-e-Hussania, kopie van twee dreigbrieven van de Taliban, kopie van een document van uw bedrijf, kopie van een First Information Report (FIR), kopie van enkele van uw schooldocumenten en (kopie van) drieënzestig foto's.

## **B. Motivering**

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency te Pakistan gedurende de jaren 2010-2015. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

*Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency. Echter, u bent er doorheen uw asielpprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, in 2010 terug naar Zeran, Kurram, verhuisd bent en er tot mei 2015 onafgebroken verbleven heeft.*

*Er werd immers vooreerst vastgesteld dat u van deze beweerde terugkeer naar uw regio van herkomst geen enkel overtuigend bewijsstuk neerlegde. U legde ter staving van uw identiteit en deze beweerde terugkeer een kopie van uw identiteitskaart neer, maar deze kan uw beweerde terugkeer echter allerm minst staven, wel integendeel. Het is om te beginnen uiterst opmerkelijk dat deze identiteitskaart, uitgegeven in februari 2014, melding maakt van een huidig adres van u in Karachi. U werd er door het CGVS op gewezen dat dit merkwaardig is gezien u verklaarde al vier jaar opnieuw in Parachinar/Kurram te wonen. U gaf daar in eerste instantie voor als uitleg dat men u verteld had dat het niet nodig was dit te veranderen (zie CGVS, p.12). Deze uitleg is op zich al opmerkelijk, gezien het CGVS niet kan inzien waarom de bevoegde instantie u zou zeggen dat het niet nodig is de juiste gegevens op uw identiteitskaart te hebben staan. U verklaarde dat het daarnaast ook makkelijker was voor u indien u zich elders zou bevinden en het dan later moeilijk zou zijn om er opnieuw twee verschillende adressen op te krijgen. Deze uitleg volstaat echter niet. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat het allesbehalve moeilijk is om het adres op uw identiteitskaart aan te passen. U gaf overigens verder ook aan dat mensen uit de tribale gebieden in Pakistan hun adres niet kunnen wijzigen (zie CGVS, p.12), wat niet overeenkomt met bovenvermelde objectieve informatie (zie blauwe map, doc3). U nodigde het CGVS uit om de authenticiteit van uw identiteitskaart na te gaan (zie CGVS, p.13). Het CGVS wijst erop dat het uw verantwoordelijkheid is uw identiteit te staven met originele stukken. Het bewijs van identiteit is immers een essentieel element in iedere procedure en u moet in dit verband alle stukken waarover u beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielaanvraag. In weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust, laat u na uw identiteit te staven met originele documenten. Uw uitleg voor dit gebrek, als zouden uw originele paspoort en identiteitskaart zijn afgenomen door de smokkelaar in Iran (zie CGVS, p.6), is een stereotiepe, blote bewering. Dat u dan wel uit voorzorg een kopie zou gemaakt hebben van uw identiteitskaart (en ook andere documenten), voor het geval u deze zou verliezen, maar dan niet van uw paspoort, doet verder vermoeden dat u dit paspoort bewust achterhoudt. Voorts dient erop gewezen dat het hier slechts een kopie betreft, dewelke op zich weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk mits het nodige knip- en plakwerk vervalst kunnen worden. Verder blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde informatie dat (ver)vals(t)e documenten in Pakistan vaak voorkomen. Ook uw identiteit staat derhalve niet vast en er kan dan ook niet worden nagegaan of de door u neergelegde documenten daadwerkelijk betrekking hebben op uw persoon.*

*Verder is het op zich ook al bijzonder weinig aannemelijk dat u zich in 2010 opnieuw zou gaan vestigen in Kurram Agency. U verklaarde immers zelf dat de situatie in uw regio van herkomst sinds 2007 erg verslechterd was. Dat u dan ook ondanks deze gevaren zou zijn teruggekeerd, is in dit licht weinig aannemelijk. U gaf daarvoor als uitleg dat de situatie in Karachi voor sjieten afkomstig uit Parachinar nog slechter was en u net daarom zou zijn teruggekeerd. U gaf tevens aan dat u teruggekeerd zou zijn omdat het in uw regio van herkomst net veilig was, veiliger ook dan in andere delen van Pakistan (zie CGVS, pp.7-8). Deze uitleg komt gezien de veiligheidssituatie aldaar allerm minst overtuigend over.*

*Het CGVS acht de kans niet onbestaande dat u wel degelijk af en toe terugkeerde naar Kurram Agency, maar kan geen geloof hechten aan uw bewering er ook effectief gewoond te hebben de laatste jaren voor uw vertrek uit Pakistan. U gaf immers aan dat u voor uw zaken (min of meer) vrij kon reizen vanuit Parachinar naar andere steden (zie CGVS, pp.11-12). Zoals u verder zelf verklaarde, is er echter een verschil tussen ergens naartoe gaan en er ook effectief verblijven (zie CGVS, p.19).*

*Voorts legde u wel verschillende documenten neer waarvan u beweert dat ze uw (permanente) verblijf in Kurram Agency zouden staven, maar deze kunnen het CGVS niet overtuigen. Zo legt u geen overtuigende stukken neer van uw handelsactiviteiten in uw regio van herkomst. U legt enkel een blanco bestelbon van uw zaak neer, niets meer. Vooreerst betreft het ook hier een kopie, dewelke op zich weinig bewijswaarde hebben gezien ze makkelijk mits het nodige knip- en plakwerk vervalst kunnen worden. Verder blijkt zoals vermeld dat (ver)vals(t)e documenten in Pakistan vaak voorkomen. Verder kan het om eender wiens zaak gaan, nergens is er een link met u aangetoond, laat staan dat het uw verblijf in de regio zou staven. U legt verder verschillende foto's neer waarvan u beweert dat ze in uw regio genomen zijn. Het CGVS kan hieruit echter helemaal niet afleiden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's genomen zijn. Voorts legde u een brief van de Anjuman-e-Hussania neer. Deze is merkwaardig genoeg opgesteld in het Engels, een taal die de meeste mensen in uw regio van herkomst niet machtig zijn. Bovendien werd deze brief opgemaakt na uw aankomst in België, wat het*

gesolliciteerde karakter ervan benadrukt. Ook de inhoud ervan stemt overigens niet geheel overeen met uw verklaringen, waarover verder meer. Daarnaast legde u kopie van een First Information Report (FIR) en kopie van twee dreigbrieven neer, maar ook deze doen niets af aan de eerdere vaststellingen. Ook hierover dient opgemerkt dat het slechts kopies zijn en dergelijke documenten in uw land van herkomst op grote schaal vervalst worden. Verder is het uiterst opmerkelijk dat de twee dreigbrieven, hoewel opgesteld met acht maanden tussentijd, een zo goed als identieke lay-out hebben en in precies hetzelfde handschrift zijn opgemaakt. De kopie van uw huwelijksakte en schooldocumenten ten slotte staven slechts uw herkomst uit Kurram, alsook uw verblijf in Karachi, elementen die het CGVS niet in twijfel trekt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Zeran, Kurram Agency, gelegen in Federally Administered Tribal Areas (FATA), Pakistan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Zeran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u van 2010 tot 2015 in Zeran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in 2013, 2014 en 2015 in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo dienen volgende bemerkingen gemaakt over uw beweerde ontvoering in 2013. U liet hierover op de vragenlijst van het CGVS die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) invulde slechts optekenen dat het in 2013 gebeurd zou zijn, gaf niet aan waar u ontvoerd werd, maar wist er wel zeker dat het de Taliban was (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het gehoor op het CGVS gaf u dan weer aan dat het einde oktober 2013 gebeurde, in Peshawar, en dat u slechts kon vermoeden dat het om de Taliban ging (zie CGVS, p.17).

U legde daarnaast nog opmerkelijke verklaringen af over deze beweerde ontvoering. Zo liet u enerzijds optekenen dat u naar een u onbekende plaats zou zijn meegenomen, maar gaf dan wat later weer aan dat u wel wist dat er "op die weg normaal gezien niet veel auto's zijn". Nog verder tijdens hetzelfde gehoor gaf u dan opnieuw aan dat u niet wist waar u werd vastgehouden (zie CGVS, p.17). Gewezen door het CGVS dat u er volgens uw eigen beweringen wel degelijk in geslaagd zou zijn te ontkomen, en u dan toch wel zou moeten weten waar u werd vastgehouden, gaf u aan dat u het eerst niet wist, maar dat de chauffeur die u heeft weggevoerd u dan verteld zou hebben waar u precies was. U legde ook hierover echter uiteenlopende verklaringen af. Eerst verklaarde u dat het om Orakzai ging, u corrigeerde zich nadien naar Khyber Agency (zie CGVS, p.18).

Het document dat u van de Anjuman-e-Hussania neerlegde en uw problemen schetst, maakt overigens opmerkelijk genoeg slechts melding van pogingen om u te ontvoering. Nergens wordt erin gewag gemaakt van een effectieve ontvoering.

Dat u klaarblijkelijk geen dringende nood aan internationale bescherming heeft, blijkt overigens verder uit de vaststelling dat u via onder meer Italië en Frankrijk naar België bent gekomen, maar er geen asiel heeft aangevraagd. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Dat er in Italië problemen zouden zijn met de opvangcentra en u te lang zou moeten wachten, en er ook in Frankrijk problemen zouden zijn (zie CGVS, p.15), is absoluut geen afdoende uitleg.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopij van uw 'domicile certificate' bevestigt louter enkele van uw persoonsgegevens, zoals uw herkomst uit de Kurram. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Uw huwelijksakte bevestigt enkel dat u gehuwd bent, iets wat evenmin ter discussie staat. De overige foto's van uw reis naar België voegen evenmin iets wezenlijks toe aan uw dossier, daar de plaats waar en het moment waarop ze genomen zijn moeilijk te achterhalen valt. Dat u op een gegeven moment in Iran en in Turkije heeft gezeten, kan door het CGVS ook aanvaard worden.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 1, (2) van het protocol op het statuut van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker herhaalt vooreerst de feiten en citeert passages uit de bestreden beslissing. Hij meent dat verweerder niet afdoende zou weerleggen waarom zijn relaas niet waar zou zijn. Verweerder meent dat verzoeker geen enkel overtuigend bewijsstuk heeft neergelegd, nochtans zou hij alles hebben neergelegd dat hij in zijn bezit heeft en nog proberen zijn echte identiteitsbewijzen terug te krijgen. Aangaande de geloofwaardigheid van de asielmotieven zou het feit dat hij niet elke keer hetzelfde heeft verteld over de ontvoeringen en pogingen tot ontvoering niet betekenen dat ze niet waar zouden zijn. Nu een ontvoering of poging daartoe een enorme impact heeft op de betrokken persoon, zou het logisch zijn dat verzoeker zich niet alles tot in detail herinnert. Verzoeker zou bang zijn omwille van de verschillende pogingen tot ontvoering en door het feit dat hij duidelijk gevisieerd zou zijn door een terroristische groepering. De beslissing om verzoeker de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren zou onterecht zijn en niet in overeenstemming met de wettelijke bepalingen.

### 2.2. Documenten

Verzoeker legt ter zitting de volgende stukken voor:

- Kopie van identiteitskaart die reeds werd voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken
- Kopie van kaart waarop "Koramm Agency" en "30-01-2014" staat vermeld dat zou uitgegeven zijn door NADRA
- Originele blanco bestelbon van "Chinar Shitering House", de zaak van verzoeker
- Kopie van "tracked information" aangaande verzoeker met vermelding "verified" en stempel van M.M.H. officer in charge RPO Parachinar Directorate General Immigration & Passports
- Originele "Rukhsati certificate" aangaande het huwelijk van verzoeker waarop vermeld staat dat verzoeker een bewoner is van Kurram Agency en zijn vrouw eveneens een bewoner is van Kurram Agency. Verzoeker verklaarde gehuwd te zijn in 2007.

### 2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

### 2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker voert ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ierland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

De Raad stelt vast dat verweerder het asielaanvraag ongegrond heeft geacht. Verzoeker meent dat verweerder niet afdoende weerlegt waarom het verhaal niet waar zou zijn. Onder meer met betrekking tot de ontvoering van verzoeker in 2013 lijkt verweerder in eerste instantie te doelen op eventuele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen tijdens het gehoor op 16 november 2015. Zo stelde verzoeker in het eerste gehoor *“In 2013 werd ik ontvoerd als Sjiit door de taliban, ik kon gelukkig ontkomen.”* Bij verweerder preciseerde verzoeker dat het in oktober 2013 was, in Peshawar en dat hij vermoedt dat het om de Taliban ging. Tussen deze verklaringen kan de Raad geen tegenstrijdigheid ontwaren. Het feit dat de verklaringen bij verweerder gedetailleerder zijn, is eigen aan de duur en aard en opzet van het verschillende gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij verweerder.

Ook het “opmerkelijk” karakter dat verweerder heeft vastgesteld aangaande die bijkomende verklaringen in het laatste gehoor over die eerste poging tot ontvoering acht de Raad niet overtuigend. Dat verzoeker eerst de plaats niet kende waar hij was vastgehouden en nadien eventueel door een truckchauffeur zou zijn ingelicht dat het om Khyber Agency ging, is niet geheel onaannemelijk. Uit het gehoorverslag blijkt dan nog dat er zich een kleine discussie heeft voorgedaan tussen de tolk en verzoeker aangaande Orakzai en Khyber Agency, zodat het voor de Raad niet duidelijk is of het nu verzoeker is of de tolk die de aanleiding heeft gegeven voor de verwarring aangaande Orakzai en Khyber Agency. Wat betreft het

document van Anjuman-e-Hussania, stelt de Raad evenmin een duidelijke tegenstrijdigheid vast nu dit attest spreekt van verschillende pogingen om verzoeker te ontvoeren "but he escaped himself" ("maar hij kon ontsnappen" – eigen vertaling), hetgeen overeenkomt met de verklaringen van verzoeker dat hij kon ontsnappen. De Raad volgt verweerder wel in zijn bedenking bij dit laatste stuk dat dit pas is opgemaakt na de aankomst van verzoeker in België en dus een gesolliciteerd karakter heeft. Hoe dan ook is de Raad in het kader van zijn volle rechtsmacht met devolutief karakter niet gehouden zich op dezelfde motieven te steunen als verweerder. Het is in elk geval buiten discussie dat deze eventuele eerste poging tot ontvoering in 2013, waarbij verzoeker zou ontvoerd zijn in de hoofdstad van Khyber-Paktunkhwa, verzoeker er niet van heeft weerhouden nog volgens zijn verklaringen tot 10 mei 2015 in Pakistan te blijven alvorens te vluchten. Hieruit blijkt dan ook dat *de facto* deze eventuele poging tot ontvoering geen directe aanleiding is geweest voor de vlucht van verzoeker. Het actueel karakter van de vrees die uit deze eventuele eerste (poging tot) ontvoering zou zijn voortgekomen, blijkt geenszins.

De Raad volgt verweerder waar hij stelt dat het onaannemelijk is dat verzoeker in 2010 zou teruggekeerd zijn van Karachi, gelegen in de provincie Sindh, naar Kurram, gelegen in de provincie FATA grenzend aan de Afghaanse grens. De door verzoeker voorgelegde kopie van zijn identiteitskaart, die werd uitgegeven op 4 februari 2014, vermeldt immers naast een permanent adres in Kurram Agency, eveneens een actueel adres in Karachi. Tijdens het gehoor werd verzoeker er terecht op gewezen dat dit merkwaardig is, nu hij verklaarde al vier jaar terug in Parachinar (Kurram Agency) te wonen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor enerzijds dat hij het handig vond beide adressen te bewaren op diens identiteitskaart, omdat het makkelijker is als je ergens naartoe gaat om een plaats te huren dan als je enkel een adres uit Parachinar hebt, omdat de eigenaar van een hotel een aanval kan vrezen met een gast uit Parachinar. Ook voor de checkpoints verklaarde verzoeker dat het beter is twee adressen te hebben. Anderzijds verklaarde verzoeker dat het voor mensen uit de stammengebieden (FATA) niet mogelijk is hun adres te veranderen. Dit laatste acht verweerder niet in overeenstemming met de informatie die hij heeft. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in augustus 2015 de NADRA een online systeem heeft aangekondigd voor het uitreiken en vernieuwen van identiteitskaarten, waarbij ook op flexibele wijze identiteitsgegevens kunnen gewijzigd worden. Uit deze informatie kan echter niet afgeleid worden dat verzoeker ook al in 2014 op dit flexibel systeem een beroep kon doen teneinde zijn adres aan te passen. Hoe dan ook blijkt wel dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij het handig vond over de beide adressen te beschikken in geval van verplaatsing en blijkt dat het adres in Karachi als actueel adres is vermeld.

Eveneens volgt de Raad verweerders bedenking dat nu de situatie reeds sinds 2007 in de regio van herkomst, Kurram, erg verslechterd was, het weinig aannemelijk is dat verzoeker ondanks die gevaren zou zijn teruggekeerd. Verzoeker gaf hiervoor tijdens het gehoor onder meer aan dat het in de regio van herkomst veiliger zou geweest zijn dan in andere delen van Pakistan, deze uitleg komt de Raad eveneens allerm minst overtuigend over. Ter zitting hiermee opnieuw geconfronteerd, verklaart verzoeker dat het leven niet makkelijk was in Karachi omdat sjiiten daar worden gevisieerd. Verzoeker verklaarde evenwel zowel op het gehoor als ter zitting geen eigen concrete, persoonlijke problemen gehad te hebben in Karachi (gehoorverslag p. 14/23).

Wat betreft de meer recente problemen die verzoeker had aangehaald, met name de tweede poging tot ontvoering, verwijst verzoeker naar dreigbrieven die de aanleiding zouden zijn van die tweede poging en die hij zou gekregen hebben in augustus 2014 en april 2015 waarin hij werd verzocht niet langer hout te leveren voor de rituelen tijdens de muharram. Nu hij geen gevolg zou gegeven hebben aan deze oproep, zou men getracht hebben hem te ontvoeren. Verzoeker heeft echter geen origineel exemplaar van die dreigbrieven voorgelegd en heeft eveneens verklaard dat die originele brieven nog thuis liggen en niet met de post kunnen verstuurd worden omdat de Pakistaanse autoriteiten niet toelaten dat documenten of andere zaken van de Taliban worden verstuurd. Zelfs indien het zou correct zijn dat originele Talibandocumenten moeilijk kunnen worden verstuurd, dan nog is er geen verklaring waarom verzoeker ze bij zijn vlucht zelf niet heeft meegenomen maar wel een kopie ervan, minstens kan aan een kopie van een dreigbrief weinig bewijswaarde worden gehecht nu dit te gemakkelijk te vervalsen is.

Concluderend meent de Raad dat het eventueel vervolgingsfeit in 2013, met name de mislukte ontvoering, niet de directe aanleiding was voor de vlucht van verzoeker in 2015 dermate dat dit niet het actueel karakter van de vrees kan ondersteunen en wat betreft de tweede poging tot ontvoering kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend, nu er geen aannemelijke verklaring voorligt enerzijds waarom verzoeker in 2010 zou teruggekeerd zijn naar Parachinar in Kurram Agency nabij de Afghaanse grens en anderzijds waarom er geen originele dreigbrieven kunnen worden voorgelegd die de aanleiding vormen voor die tweede (poging tot) ontvoering. Er is bijgevolg niet voldaan aan de

voorwaarden voor het toekennen van het voordeel van de twijfel, vervat in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. De ter zitting voorgelegde stukken kunnen deze overtuiging niet beïnvloeden daar het grotendeels kopieën betreffen en verzoeker niet redelijkerwijs van verweerder kan verwachten die kopieën op hun authenticiteit te onderzoeken. De originele blanco bestelbon samen met de talrijke foto's die verzoeker onder meer dienaangaande heeft voorgelegd kunnen aantonen dat verzoeker een eigen houtzaak zou gehad hebben, het is evenwel onduidelijk waar die zaak gelegen was. De originele "Rukhsati certificate" aangaande het huwelijk van verzoeker in juni 2010 toont aan dat verzoeker en zijn vrouw originele bewoners zijn van Kurram Agency, hetgeen evenmin wordt betwist.

De voormelde onderschreven motieven acht de Raad naar behoren bewezen en kunnen in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking genomen worden. Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 16 november 2015 door verweerder werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen of de voorgelegde stukken bij de Dienst Vreemdelingenzaken toe te lichten. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Pashtu machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor en op recente landeninformatie. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal *in casu* onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker kan niet aannemelijk maken een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

## 2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

*"a) doodstraf of executie; of,*

*b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

*c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen door de Taliban niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Zoals *supra* gesteld is door de devolutieve kracht van het beroep, de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. De Raad herneemt de zaak volledig en dit ongeacht het motief waarop verweerder de bestreden beslissing heeft gesteund. In het licht van het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict maakt de Raad van deze mogelijkheid gebruik.

Volgens artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

*"a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2; en hij op een*

*veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.*

*Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker."*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor heeft verklaard in 2000 met zijn familie naar Karachi (provincie Sindh) verhuisd te zijn. Verzoeker verklaarde weliswaar in 2010 teruggekeerd te zijn naar Kurram Agency (provincie FATA). Zoals *supra* gesteld, kon aan die terugkeer weinig geloof worden gehecht. Sowieso bleek uit de kopie van het identiteitsdocument, uitgereikt op 4 februari 2014, dat daarop als actueel adres een adres in Karachi wordt vermeld. Tegelijk verklaarde verzoeker dat het voor hem handig was twee adressen op zijn identiteitskaart te hebben in geval van verplaatsing. Eveneens kon samen met verweerder geen geloof worden gehecht aan de verklaring als zou het veiliger zijn in de FATA-provincie nabij de Afghaanse grens, als in de provincie Sindh.

Ter zitting bevestigt verweerder dat hij de situatie in de FATA-provincie beschouwt als een situatie zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, doch niet voor de andere provincies. Bijgevolg meent verweerder dat in de regio van herkomst van verzoeker een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate dat er een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit, doch niet in de overige delen van Pakistan.

Zoals blijkt uit zijn gehoor verbleef verzoeker volgens zijn verklaringen met zijn familie geruime tijd in de provincie Sindh en werd in 2014 nog een identiteitskaart uitgereikt met een actueel adres in Karachi. Uit de informatie van verweerder, zijnde de COI Focus Pakistan Security Situation van 18 april 2016 gevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de situatie in Karachi er een is van sektarisch, etnisch en politiek geweld, maar dat dit dus vooral gericht geweld betreft, in de zin van aanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP). De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten sedert september 2013. Eind 2015 kregen de Rangers in de provincie extra mankracht met een zeer hoog aantal arrestaties tot gevolg. Ook al blijkt uit figuur 10 van de voormelde COI Focus weliswaar in Karachi in 2015 een groot aantal slachtoffers van geweld, dan nog zijn dat er in de overige steden van de provincie Sindh beduidend minder. Gezien de informatie zoals hoger vermeld, die blijkt uit het administratief dossier, kan de Raad het standpunt van verweerder ter zitting volgen, waar zij stelt dat in de provincie Sindh actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tegelijk acht de Raad het, rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker redelijk te verwachten dat hij zich met zijn gezin in de provincie Sindh vestigt. Verzoeker verklaarde niet alleen gedurende 10 jaar in Karachi gewoond te hebben maar er eveneens gestudeerd te hebben en daar een bachelor in commerce behaald te hebben aan de universiteit van Karachi. Verder stelde verzoeker in diens gehoor voor zijn zaak regelmatig gereisd te hebben, onder meer naar Peshawar of Islamabad. Naast de vermelding dat soennieten in Karachi stenen naar hun huis hebben gegooid, verklaarde verzoeker uitdrukkelijk geen eigen, concrete problemen gehad te hebben in Karachi tijdens zijn studentenleven aldaar. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker hoog opgeleid is, hij in het verleden met zijn familie reeds minstens van 2000 tot 2010 in Sindh was gevestigd en zelfs vermoedelijk tot relatief kort voor zijn vertrek, hij in staat was een eigen zaak te beginnen en daarvoor vaak heeft rondgereisd. Verzoeker maakt geen gewag van gezondheidsproblemen en spreekt Pashtou en vlot Engels, zoals eveneens ter zitting blijkt. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, bij terugkeer naar Pakistan, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en er een relatief normaal leven met hen te leiden. Gelet op bovenstaande vaststellingen acht de Raad het aannemelijk dat, daargelaten de huidige situatie in de regio van herkomst, verzoeker en zijn gezin over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikken in de provincie Sindh waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad heeft de vraag of verzoeker zich in Sindh of Karachi kan vestigen ter zitting uitdrukkelijk aan hem voorgelegd, die nogmaals bevestigde in Karachi geen eigen problemen te hebben gekend, met uitzondering van het feit dat stenen naar zijn huis in Karachi werden gegooid. Dit feit dat er stenen zouden gegooid zijn, heeft verzoeker inderdaad ook in zijn gehoor voor verweerder vermeld, doch de Raad acht dit voorgehouden feit op zich niet voldoende zwaarwichtig om te stellen dat van verzoeker niet redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich met zijn gezin in de provincie Sindh zou vestigen en er geen relatief normaal leven zou kunnen leiden. Verzoeker stelt ter zitting eveneens dat sjiieten in Karachi worden geïmagineerd en daarom van hem niet kan verwacht worden terug te keren naar Karachi. Echter, ook al kan aangenomen worden dat sjiieten in Karachi als religieuze minderheid reeds werden geïmagineerd, dan nog kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat verzoeker zelf zowel in zijn gehoor als ter zitting heeft verklaard geen eigen concrete problemen in Karachi gehad te hebben. Verzoeker stelt dat dit zo was in zijn studententijd, maar er is geen aanwijzing dat verzoeker pas na zijn studententijd een praktiserend sjiiet zou zijn geworden. Nu verzoeker reeds vaak gereisd heeft, neemt de Raad aan dat verzoeker met zijn gezin ook op veilige wijze naar die provincie zou kunnen reizen in geval van terugkeer. Informatie uit de voormelde COI Focus spreekt de vaststelling dat men kan reizen naar Sindh niet tegen.

De raadvrouw van verzoeker stelt ter zitting enkel te verwijzen naar het verzoekschrift. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus beperkt het betoog zich in het verzoekschrift tot de herhaling van enkele voorgehouden feiten, zoals de verschillende pogingen om verzoeker te ontvoeren, het feit dat verzoeker bang is, dat hij geïmagineerd zou worden door een terroristische groepering en dat hij voor zijn leven vreest in geval van terugkeer naar Pakistan. Er zou minstens sprake zijn van een [nood aan] subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker nu er een reëel risico op foltering of ernstig lijden zou bestaan. Voor wat betreft de aangehaalde vrees voor vervolging en de aangevoerde nood aan subsidiaire bescherming gesteund op de persoonlijke aangehaalde feiten, verwijst de Raad naar hetgeen *supra* werd uiteengezet. Aangaande de situatie van willekeurig geweld in Pakistan en de vraag of dit in geheel Pakistan het niveau bereikt dat men louter omwille van zijn aanwezigheid als burger een reëel risico loopt voor het leven of zijn persoon, is in het verzoekschrift niets uiteengezet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet .

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES